Heiður þakkaður

17.2.'78

Ágæta stjórn Búnaðarsambands Suðurlands, góðir fundarmenn.

Það er með undrun og um leið þakklátum huga, að ég veiti viðtöku þessu heiðursskjali.

Það, að vera kjörinn heiðursfélagi Búnaðarsambands Suðurlands, er heiður, sem maður býst ekki við, sómi, sem ekki verður grípinn upp á (hverju götuhorni) við hvert fótmál. Um nokkurra ára skeið átti ég samleið með Búnaðarsambandi Suðurlands og hef alltaf litið til þess með virðingu; Ég var fulltrúi sveitar minnar á aðalfundum þess um tíma. Að sjálfsögðu var hlutar minn ekki mikill í því sambandi. Þó man ég eftir einu máli sem ég var viðriðin og ég held að sambandið njóti góðs af, en í dag. Ég gét ekki ársett atvik þetta, en það má vafalaust finna í bókum félagsins. Þannig stóð á að upp kom hugmynd um að rétt væri að skifta sambandinu. Ég held að hugmyndin hafi verið aðflutt, að um það leiti hafi verið „móðins" að búnaðarsamböndin væru lítil, næðu helst yfir eina sýslu. Hvað um það, stjórn sambandsins sá ástæðu til að láta athuga málið og á aðalfundi einum var nefnd kosin með þetta verkefni í huga. Ég átti sæti í nefnd þessari og Ágúst Helgason í Birtingaholti. Um aðra nefndarmenn man ég ekki. Nefndin dróg sig í hlé. ~~Aðr~~

~~Sjálfsögðu~~ Vitanlega var ekki um neina rannsókn að röða, aðeins tilfinning fyrir eðli málsins. Það verð samróma niðurstaða að sambandið vori sterkara óskift. Ágúst Helgason hafði frammsögu fyrir nefndina og man ég hvað formaður sambandsins, Guðmundur Þorbjarnarson, varð glaður yfir þessari niðurstöðu. Ég veit ekki til að málinu hafi verið hreift síðan.

Búnaðarsamband Suðurlands hefur margt vel gert, en ég efa að nokkur aðgerð þess hafi borið jafn skjótan árangur, haft jafn mikið auglýsingargild sem ferð Jónas heitins Jónatanssonar á sláttuvél um lágsveitir Árness- og Rangárvalla-sýslna á sínum tíma hafði.

Við, sem orðnir erum gamlir menn, höldum okkur að hafa komist í kynni við íslendskt þjóðlíf nokkurnvegin eins og það hafði verið um langann aldur. Að vísu er nokkur breyting orðin um aldamót, að minstakosti á andlega sviðinu. Tíminn frá aldamótum framm að heimsstyrjöldinni fyrri er vafalítið einn sá besti sem yfir þjóðina hafði gengið, tíðarfarið gott, og þjóðin var að vakna til meðvitundar um sjálva sig, mátt sinn, full lífsgleði. En vinnbrögðin voru í aðal atriðum þau sömu og tíðkast höfðu. Ég lærði að fara með orf og hrífu, og að búa upp á heylest. Ég hlóð veggi. Refti yfir tópt og þakti með torfi.

– Ég stöð í mógröfum, reif mosa og tíndi aukatöð til eldiviðar. Ég tók í ár og renndi fori. Ég fór með reiðingshest til Reykjavíkur og ég sá torfboi með moldargólfi. En ég man líka þegar faðir minn kom heim með fyrsta ofanafristu-spaðann, fyrstu skilvinduna og fyrsta hestvagninn.

Og nú erum við stödd í velferðarþjóðfélagi. Það er ~~[illegible]~~ vitanegas erfitt að meta það hvað er best af öllu því góða sem við nú búum við. En egi ég samt að nefna eitthvað eitt, þá nefni ég ljósið. Það, að sigrast á myrkrinu, það er svo stókostlegt, að þið getið ekki gert ykkur grein fyrir því. Um þau hjálpartoki sem við fengum í hendurnar skal ég segja ykkur að það hefur glatt mig mest, að slá loðið tún með traktor.

Ég endurtek þakkloti mitt, og óska Búnaðarsambandi Suðurlands, stjórn þess og ykkur öllum hjartanlega til hamingju með frammtíðina.

Fest á blað 21.2.'78

Sigurgr. Jónsson
Holti